

доха да посѣятъ грѣцка коприва за великитѣ пости на нашата богоспасаема екзархия, да направятъ желѣзници за умственната дѣятелностъ на Книжовното дружество и да приготвятъ мѣхове за съпружеското щастие на бездѣтната Добродѣтелна дружина. Отъ онова врѣме насамъ поезията на нашето велико славянско тѣрпѣние, подъ покровителството на Войникова, доби анакреонтическо направление, Сяровски характеръ и дълбокъ политически смисълъ; наукитѣ и изкуствата захванаха да процѣтяватъ въ празднитѣ стълпове на Источно Врѣме, въ безмозъчната глава на отца Марка Балабанова и въ съдраната съвѣсть на Кюль-боклукския херой; просвѣщението на Сапунова III. направи контрактъ съ Антона Парушова, съ Василя Стоянова, съ Николая Хорозова и съ всички по-първи пропагандатори на панславизма да прѣкаратъ прѣзъ руската граница нѣколко стотинѣ „обучени“ коне за възпитанието на нашето младо поколѣние, за еманципацията на черното духовенство и за поддържането на знаменитата болгарска школа (която да кажемъ въ скобки е направила голѣмъ прогресъ въ „обучението на глухонѣмитѣ патриоти“); най-послѣ, политиката, дипломатията и тайнитѣ сношения на букурешкитѣ шарлаганъ-тулумлѣръ съ кабинетитѣ виенскитѣ чифути достигнаха до такава популярностъ по богоугоднитѣ завѣдѣния на Бахуса, щото прѣосвѣщенни Браниславъ Велешки (камеръ-пажътъ на моята възлюблена Жаба Крѣкетуша) ми обяви една прѣкрасна заранъ, че однородното Жабче на неговата „полиандра“ господарка откраднало невинния мой букурешки намѣстникъ Сярова и наговорило го да направятъ (заедно съ медичитѣ изъ Колентина) революция въ моето чисто и почтенно сѣмейство. Съ една дума, такава е историята на цивилизацията у моя народъ до оная недѣля, когато азъ бѣхъ повиканъ отъ самото провидѣние да взема въ рѣцѣтъ си юларитѣ на восточнитѣ народи, да назнача свои прѣдставители